

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

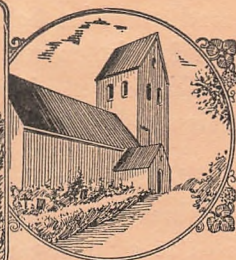
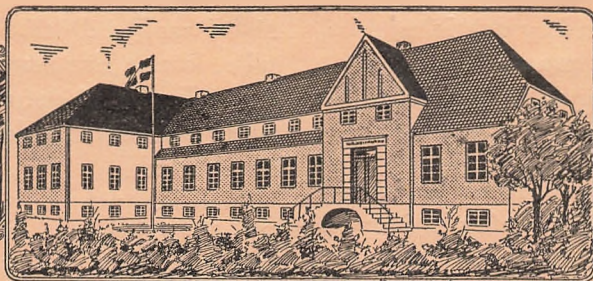
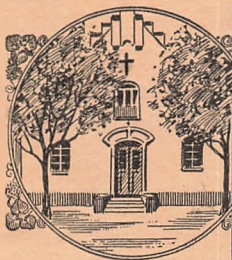
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

J Kristensen

Statens pæd. Studiesamling

Frederiksberg Alle 22 V

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

September 1950

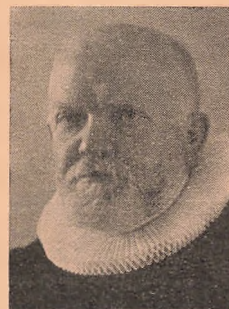
„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 9

PROVST

TH. RENDTORFF

Skolens gamle formand er død. Dette vemodige budskab fik vi for kort tid siden. Mange af N.N.H.s forhenværende elever vil huske provstens særprægede skikkelse og særprægede forkyndelse.

Særpræget var han i al sin færd. Der siges, vi alle fødes som originaler, men dør som kopier. Provst Rendtorff var i hvert fald ikke nogen gennemsnitskopi. Han var oftest herlig i sin originalitet, nu og da ogsaa stødende original.

Overfor de fleste mennesker maa man ofte spørge sig selv: Hvad mener han nu med sin ros, skal jeg trække det meste eller maaske det hele fra? Hvad mener han med sin dadel, skal jeg lægge ligesaa meget til? Provst Rendtorff sagde lige ud af posen, som han mente det. Var han i daar-

ligt humør, fik man det straks at mærke, men det var sjældent. Var han godt oplagt, det var han for det meste, var han fornøjelig og berigende at være sammen med, naar han som det selvfølgelig midtpunkt bred, munter og ligevægtig tog plads midt i kredsen, eller naar han paa tomandshaand i en haandvending vandt ens fortrolighed.

Provst Rendtorff havde mange opgaver, som han tog fat paa med frejdig arbejdslyst. En af hans kæreste opgaver gennem mange aar var at være formand for N. N. H. og E. Vor skole staar i stor taknemmelighedsgæld til ham. Han traadte til som formand i en saare vanskelig tid. — Skolens økonomiske forhold var meget vanskelige som følge af meget smaa elev-

hold. Der er mange, mange, som har været med til at føre skolen op af bølgedalene, naturligvis mest forstanderfolkene og lærerpersonalet, men næppe nogen har med større kærlighed og dygtighed arbejdet for skolen end provst Rendtorff.

Han var en af Guds gode gaver til Nr. Nissum højskole. *P. Roesgaard.*

Idet der henvises til, hvad der i øvrigt er skrevet om vor kære afdøde formand i dette og tidligere numre af bladet, har jeg kun to ting at bemærke:

»Stærke mænd omkring os segne, og vi savner dem«.

»Nye stridsmænd skal her, nye stridsmænd skal der — slutte kreds om den fane, vi har kær«.

A. K.

Med redaktørens velvillige tilladelse gengiver vi:

KRISTELIGT DAGBLADS KRONIK, 8. september 1950

Redaktør Kr. Vendelbo Rahbek:

RENDTORFF

Redaktør Kr. Vendelbo Rahbek tegner i dagens kronik et billede af afdøde provst Th. Rendtorff, Helsingør, der var en særpræget prædikant, som altid havde noget at give.

Få præster i den danske folkekirke og få mennesker i det hele taget har særpræg, som provst Rendtorff havde det. Første gang man hørte ham, blev man uvilkårligt overrasket. Og så kan det tilføjes, at han i grunden altid overraskede. Han var uberegnelig. Han havde en egen benådet måde at prædike på. Han var en usædvanlig mand, en personlighed i den grad, at der faktisk ikke er nogen at sammenligne ham med. Hele hans fremtræden, hans stemmeføring, hans betoning af ord, hans billedsprog, hans små historier var

altid så ægte Rendtorffs. Dermed er egentlig alt sagt. Amen!

Det er muligt, nogen vil synes, at »amen« anbragt på dette sted er upassende, men sådan var Rendtorff. Allerbedst som han talte, kunne han smelde et »amen« mod forsamlingen, så det mindede om en bil i fuld fart, der pludselig får bremserne smækket i.

Når her prøves på at gengive nogle Rendtorff-historier, så sker det med hans tilladelse. Den blev givet en aften på Nr. Nissum højskole, hvis formand provst Rendtorff var, han havde i den anledning deltaget i en elevfest og skulle ifølge programmet underholde om aftenen.

Som gammel elev på denne skole deltog også jeg i festen. Ved aftensbordet kom Rendtorff i tanker om, at jeg skulle underholde i stedet for ham, så ville han sidde og høre på, hvordan jeg slap fra det. Jeg gik ind på spøgen og lovede at være hans stedfortræder, hvis jeg måtte få fuld- stændig frit slag. Det fik jeg.

Underholdningen formede sig på den måde, at jeg efter bedste evne eftera... nåh, nej, efterlignede Rendtorff, gengav i »tværsom« et par af hans prædikener og fortalte nogle af hans »træk« i hans facon med al den alvor og stemmestyrke og blinken med øjnene, som var karakteristisk for ham.

Provsten, der ikke ødslede med tak i ord, men foretrak handling, kom hen til mig bagefter og sagde: »Det må De godt fortsætte med.«

Uden denne tilladelse ville jeg ikke have haft frimodighed til at skrive disse linjer.

Det var typisk for Rendtorff, at han ved en dåbsfest kunne holde en tale som denne til barnets forældre: »I kørte til

kirke med en datter og kom hjem med en søster. Vær god imod hende, og pas godt på hende.«

Ved en anden dåbsfest var det en dreng, der var blevet døbt og havde fået navnet Hartvig. Rendtorff sagde ved denne lejlighed: »Hartvig, i dette navn ligger to ting: Blive *hart* ved nåden og *vige* fra det onde. Det er sådan noget, der er nemt at huske, og da Hartvig 14 år efter blev konfirmeret, havde man ikke glemt provstens udlægning af hans navn.

Ved en høstgudstjeneste i Bøvling kirke efter en regnfuld sommer og fint vejr i høst, var prædiketeksten Lazarus' opvækelse. Provst Rendtorffs prædiken var i store træk følgende: Lazarus betyder: Herren hjælper! Var det nu ikke godt af den gode Gud, at han gemte det gode vejr til den gode høst. Lazarus betyder: Herren hjælper! Men hvad nytter det, at I har fået en god høst og fået den godt bjerget — den skal omsættes. Har I en ordentlig besætning? Lazarus betyder: Herren hjælper! Men hvad nytter det, at vi har fået et godt evangelium. Det skal omsættes! Hvordan står det til med din tro? Viser den sig i tillid til, at Herren hjælper i alle forhold? Også til denne høst kunne alle bekymringer for godt vejr have været sparet og det så meget desto mere, som det for mennesker alligevel er lige så umuligt at standse en regnbyge, som det er for en kamel at gå igennem et nåleøje. Men for Gud er også dette lige så let, som det er for os at trække en sytråd igennem en ladeport. Lazarus betyder: Herren hjælpe! Amen!

Ved et af de første ungdomsmøder i det ny missionshus i Lemvig var taleren provst Rendtorff. Efter en sang gik han op på prædikestolen, stod et øjeblik, blin-

kede med øjnene, som han plejede, og sagde så uden nogen som helst anden indledning: »Der var en lokomotivfører. Han blev interviewet. Han blev spurgt om, hvad han så på banelinjen foran toget om natten. Og først var der en hjort. Når den så toget komme, styrtede den af sted fremad imellem skinnerne. Men den blev indhentet. Det bliver du og I! Så var der en ræv. Den bar sig ad som hjorten, og da den var ved at være indhentet, vendte den sig om og hvædede. Pause. Hvæser du ad sandheden? Tilsidst var der en hare. Også den prøvede at flygte, og da den opdagede, at det lykkedes ikke, så dukkede den sig. Den ydmygede sig. Det skal du også gøre. Lad os bede.«

Sådan var Rendtorff. Sådan talte han, og sådan fangede han sine tilhøreres opmærksomhed. Fra hans gudstjenester og møder fik man altid noget med til eftertanke.

Mange steder fra var der bud efter ham som taler, og han var uforfærdet og aktuell. Sådan var han engang til møde, fortælles der, på et af de steder i Jylland, hvor missionsfolkene har — eller havde delt sig i to grupper. Denne tilstand var Rendtorff naturligvis bekendt med, og det hævdes, at han besteg talerstolen på sin sædvanlige ret formløse facon og holdt følgende tale: »Der var marked i byen. Der var cirkus, der var gøgl, der var karuseller, og der var kraftprøver. Der var da en ung karl, som stod og slog på denne her kraftprøve. Men det blev ikke til noget. Med forstærket stemme skal Rendtorff have gentaget: Det blev ikke til noget. En ældre mand, som havde stået og set til, sagde så: Højere op, så ringer den!

Efter en kunstpause fortsatte Rendtorff: Jeg er ikke kommet her i aften for at tale

til jer om jeres cirkus, jeres gøgl, karrusel-
ler og kraftprøver. Men jeg er kommen
for at sige til jer: Højere op, så ringer
den! Amen!«

Under lignende forhold var Rendtorff
engang tilstede ved en mindesammen-
komst efter en begravelse. Her havde del-
tagerne på forskellig måde fortalt hinan-
den sandheder. Det blev endogså sagt, at
der var to slags »her i dag«. Her er får,
og her er bukke, og det kan høres på rø-
sten, om det er et får eller en buk, der
udtaler sig.

På den måde havde man det så hygge-
ligt, som det er muligt under sådanne
forhold. Da det blev ved tiden at skilles,
henvendte man sig til Rendtorff, der havde
siddet som om han halvsov. Man sagde
til ham: »Ja, så vil provsten jo nok slutte
for os.«

Man var naturligvis spændt på, hvad
provsten ville sige, om han nu ville prøve
på at skifte sol og vind lige og gøre ret
og skel overfor de forskellige, der havde
haft ordet.

Provsten stillede sig op i en døråbning
mellem to stuer, stod lidt uden at sige
noget og sagde så: Enden på sagen, når
alting er hørt, er denne: Frygt Gud og
hold hans bud; thi det bør ethvert men-
neske gøre. Amen!

Hensigten med disse linjer har været
at udtrykke taknemlighed for den be-
rigelse det var at sidde som tilhører under
provst Rendtorffs talerstol. Han var en
særpræget prædikant, som altid havde no-
get at give. Det er vemodigt, at han ikke
er her mere. Mindet om ham vil leve.
Hans navn vil blive husket.

Det er blevet sagt, at hvad Ricard var
især for byungdom, det var Rendtorff for
ungdom på landet. *Kr. Vendelbo Rahbek.*

Mindet lader som ingenting - er dog et lønligt kildespring!

Sidste sommer bremsede en Ø-bil op
uden for vore vinduer. Ud trådte en kendt
og travlt optaget mand fra Lemvigegnen.
Han og hans kone besøgte barndoms- og
ungdomsegne på Sjælland. — De havde
stået med taknemmelige tanker og i kær-
lig erindring ved 12 grave forskellige ste-
der, nu var de kommen til Munke-Bjærgby
for at se, om her endnu lå et gammelt
vindskævt hus med stråtag og små ruder,
et mindernes bo — og så ville de også
trykke min kone og mig i hånden og tage
en hilsen med til Vestjylland.

De benyttede en sommerferie til at tage
et forfriskende bad i mindernes væld og
kørte så styrkede hjem til hverdagens og
festdagens travlhed og oplevelser.

Som det er bladets læsere bekendt, sendte
min kone og jeg en lille hilsen til dette
års elevfest på NNH. Hvad nogle, men
ikke så mange, ved, skete: Vi fik en hjerte-
lig genhilsen med flere hundrede navne
som underskrift. Vi har to-tre gange læst
disse navne igennem, så dukkede et myl-
der af minder frem. Jeg kom da igen til
at tænke på overskriften over disse linier
og har lyst til at skrive en artikel til »vort
blad« og til gode venner fra Nissumtiden
med dem som grundtone.

Jeg ved vel, at der er nogle, som »rask«
vil sige, at minder er ikke noget for ung-
dom og mennesker i dagens travlhed. Men
disse har uret, når de hævder, at minder
er *kun* noget for gamle koner og mænd,
der blot har et slags liv ved at tænke til-
bage på det, som var.

Når så mange af jer år efter år og og
så nu i 1950, stævnedes til NNH til elev-

fest, og når endnu flere i elevfestens dage i tankerne kredse om de fra skoletiden kendte steder og skikkelser, var det jo netop i særlig grad minderne, der drog og talte.

Når nogle fremhæver, at selv gode *minder kan virke skadeligt*, har de ret. Der er dem, hvis tanker kredser næsten uophørlig og lammende om det, som engang var, og som engang skete. De tænker måske alt for meget på en oplevelse, de engang havde, og som blev af afgørende betydning for dem. Der findes f. eks. troende mennesker, som først rigtigt lever op, når de kommer til at fortælle om den gang de blev omvendt. Det er jo ikke forkert, at dette blev deres livs store oplevelse, men det er noget galt, om deres gudsforhold er standset her, eller endog blot overskygges af oplevelsen, så de ny små spirer på hjertets ager ikke ret kan komme til livets udfoldelse og bære frugt i udholdenhed.

Der er andre, som stadig kredser om en gerning, de engang udførte, de ønsker sig bestandig tilbage til fordums dage og oplever dog immervæk, at svunden tid vender ej mer til fordums sted. De mister glæden og frimodigheden ved denne bestandige køren i ring i deres egen tankeverdens svundne oplevelser. De maa sige med digteren: »Jeg så kun tilbage. Mig livets lyst bortklang!« De trænger til at høre hans råd og følge det: »Da toned mig i sjælen så trøstelig en sang: Se frem, men ej tilbage!« Det er jo nemlig sådan, at et kildevæld ikke kan gøre for, om det bliver misbrugt eller slet ikke brugt. Det har alligevel livskabende kræfter i sig.

Det bliver vor opgave at omsætte disse kræfter til fornyelse i vort daglige liv, bevidst og mest ubevidst, måske; med min-

dernes stærke og bløde bånd sammenknyttes fortid med nutid og fremtid i den enkeltes og i folkets og menighedens liv.

Minderne kan virke inspirerende.

Det gør de, når vi i historien eller i levnedstegninger ser, hvad andre har udrettet og derigennem opmuntres til at melde os til livets dyst og kæmpe med og blandt de bedste.

Det gør de, når vore personlige minder enten advarer os mod atter at snuble, hvor vi engang faldt, eller naar de siger til os med et gammelt mundheld: Det har før set galt og er dog blevet godt! Det gør de, når vi efter et vel udført arbejde i tankerne dvæle derved og så bagefter søger at udføre noget endnu bedre.

Advarende minder! Jo, også de har deres betydning. Det er bittert at måtte sige: »På mit mindes sorte tavle skal denne dags bedrift som et spøgelse kravle med den afskyeligste skrift«. — Men der er mange, som gennem en sådan oplevelse blev hjulpen til den beslutning: Det skal jeg aldrig gøre mer! — Og de nederlag i vort liv, der danner grund for senere sejre, er der ingen årsag til at begræde for bestandig.

Bittert kan det derimod være at mindes gerninger, som ikke kan gøres om, skønt man inderligt ønskede det, ord, som ikke kan kaldes tilbage, skønt man inderligt beklager, at de blev sagt.

Apostelen Paulus kendte til tunge minder om, at han engang havde været en, der hånede og forfulgte den levende menighed. Men han kendte også til hvile i, at al synd var tilgivet, og til med fornyet iver at kaste sig ud i arbejdet for at bringe evangeliet længere ud. Han vidste endvidere noget om, at minderne har en be-

varende magt. Derfor skrev han vel, at »ikke jeg, som har prædiket for andre, selv skal gaa fortabt«.

Men fuldt så megen grund har man dog til at sige tak for de lyse minder. Det er det, digteren taler om i linierne: »O, du som fik de lyse minder, tak Herren for hans kærlighed! De følger dig, mens tiden svinder, de kom fra lysets fader ned. De følge dig til dagens pligter og gør dig dagens byrde let!« . . .

Der var en ung, som i ensomheden i Københavns mylder blev udsat for en voldsom fristelse og var lige ved at bukke under, da mindedes han sit gode barndomshjem og så som i et syn sin mor knælende i bøn. Det barndomsminde om en bedende mor slog fristelsen ned for ham, og han var hele sit liv taknemmelig derfor.

Tænker vi tilbage på højskoletiden, vil vi alle kunne sige og fortælle meget, der bærer vidne om, at vi fra den tid har muntere og fornøjelige minder fra elevgang, elevværelser, klasselokale og samvær. Ved en elevfest drøftes disse tit og meget. Men jeg tænker, at de minder, der trods alt lever stærkest hos gamle elever er minder om stunder, hvor noget godt blev sået eller besluttet eller udført. Mange har vist endda minder, de vil kalde for hellige minder. Minder om stunder, hvor man var inde for Guds ansigt. Måske var det til tugt og ydmygelse i stilhed, måske var det til oprejsning og sejr. Måske et minde om et ord, der blev sagt af en kammerat eller en lærer, eller et eksempel, der blev vist, det var i hvert fald noget, som senere bar frugt i livet. En klasisk sætning i vandredebøger er jo: Jeg glemmer aldrig min højskoletid!

Se, nu har jeg søgt at skrive sådan, at

det satte tanker i bevægelse, sådan, at enhver læser selv kan fortsætte tankerækken og udvide den, om han har lyst der til.

Jeg vil blot gerne endvidere føre tanken ind på feltet: Enhver af os efterlader os minder.

Vi sætter pletter eller spor!

Det talte provst Rendtorff engang om på højskolen, og så lagde han hen til elever og skolens arbejdere, at de hver for sig skulle søge at undgå at sætte pletter og stile efter at sætte gode spor. Det er god tale, værd at tage til efterlevelse i hverdagen.

Jeg kan vist udtrykke mine tanker derom på den måde: Det er godt, om vi taler og lever sådan, at der er nogen, der siger tak, fordi de mødte os på deres vej, og så få som muligt, der beklager, at vi krydsede deres livsbane.

Vi skal ikke være her på Jorden bestandigt, og vi ved, at »årene de rulle og skiftes om på jord, og vore navne glemmes som sne, der faldt i fjor«. Men så længe vi mindes, var det godt, om nogle mindes os med glæde, og uopnåelig godt, om ingen mindedes os med skuffelse eller smerte.

Midt i en jerntid, en krigsophidset og hævnlysten tid trænger vi til mennesker, der lever efter kærlighedens grundlov. Mennesker, der ved, at det store bud i loven hedder: elsk Herren din Gud af hele dit hjerte og elsk din næste som dig selv. Lad os da stile efter at vandre i kærligheden, idet vi lærer af Ham, der selv var og er sand og selvhengivende kærlighed, da bliver vel også vort liv til lidt velsignelse for andre. Da får vi selv gode minder til vore medmennesker.

Ja, og så kan jeg ikke slutte denne artikel uden at sige tak for gode minder til I mange, hvis navne stod under den til os sendte hilsen fra elevfesten 1950, og til alle I endnu flere, vi engang virkede iblandt på NNH & NNE. — Vi har en dyrebar mindekrans fra de år. Tak også for breve og hilsener, der har fundet vej til Munke-Bjærgby skole, specielt til fødselsdage.

Vi har det fremdeles godt, og vi sender jer alle en hjertelig hilsen fra hele familien.

Jeres hengivne

Dagmar og Laurits Kaag.

Hjemme fra skolen

Vi kan vist ligefremt og kort sige, at vi har det hyggeligt med vore 33 fem måneders elever. Først og fremmest passer vi vort arbejde; men vi får dog et og andet med, som sætter kulør på tilværelsen.

Vi har været på udflugt til Venø. En ganske udmærket tur med cykler og båd. Jo, der er noget dragende ved den lille ø i Limfjorden. Den lille kirke, træerne, bakkerne og stranden, — alt er værd at se, — og så samværet og sejlturen.

Men intet drager som Vesterhavet. Jo, vi havde været der; men en dag, da der var hård kuling fra nordvest, måtte vi af sted igen, og vi fik en uforglemmelig oplevelse. Nej, hvor vi blev våde, og hvor var det sjovt. Jeg husker nok, at jeg bad om en ståplads i rutebilen; men der var nu flere, der ikke holdt af at sidde ned — ikke mindst lærer Sørensen.

En aften har vi tilbragt i Østre skole, og et lignende visit er vi indbudt til i Vestre skole. En svampejagt i statsskovene på klosterhede under anførsel af husholdningslærerinde frk. Larsen er også værd

at nævne. Jo, trods megen nedbør har vi haft det storartet.

Mandag d. 18. skal vi have et lille gilde, og det er meningen, eleverne skal underholde. Vi er meget spændte og en smule betænkelige; det er jo meget muligt, at lærerne må stå for skud.

Vinterskolen tegner stadig pænt. Vi har endnu ikke fuldt hus; men vi har en hel del ret nye forespørgsler, og flere kan komme, så vi ser med fortrøstning fremtiden i møde.

Vi beder og arbejder. Vil I gøre det samme. Tak!

A. K.

E. S. For at sige det ligeud, så mangler vi 5 elever til højskolen. Kan I skaffe os dem? Til efterskolen kan vi vanskeligt tage flere, men vil henvise til andre I. M.-efterskoler.

Pouline Dyhr

(1929)

Det er med sorg, vi må meddele, at Pouline Gødvad, f. Dyhr, Ans, ikke er mere.

Pouline og hendes mand var taget på en tur til Fyn for at besøge en svigerinde. Da de nåede Harndrup, kom en stor hund pludselig ud foran cyklen, så de væltede. Pouline fik kraniebrud, var bevidstløs med det samme og døde ud på natten. Den 4. september blev hun begravet fra Grønbæk kirke.

Der blev sagt mange gode mindeord ved hendes bære. Præsten udtalte bl. a., at hun faldt lige i Jesu arme, og at det var en stor trøst, at de evige arme når helt her ned. Der blev også sagt: »Hun gjorde, hvad hun kunne«, og bedre kan det vel ikke siges.

For hendes mand og hendes gamle far er der bleven en stor tom plads, og vi søskende føler også et stort savn. Altid ville hun stifte fred, og hun gjorde alt så godt for os, når vi kom hjem på besøg.

Hendes død er en påmindelse til os om altid at være beredt.

Hendes broder og svigerinde

Her på skolen mindes vi Poulina som en stilsfærdig og venlig pige. Hun har i de godt 20 år, der er gået, siden hun var elev, vist vor skole al mulig velvilje.

Et trofast menneske er kaldt hjem til faderhuset oventil. Vi takker Gud for hende, og vi beder om trøst og styrke til dem, der står tilbage med det store savn.

A. K.

HØJSKOLEPOST

Stævne i Nykøbing M.

Søndag den 5. oktober samles vi fra Mors, Thy og Salling til festligt samvær på KFUM i Nykøbing. Vi begynder kl. 15 med fælles kaffebord. Der bliver intet aftenmøde. Alle gamle elever og venner er velkomne, og det er udmærket at tage vordende elever med. Talerne bliver formodentlig viceskoleinspektør Otto Jensen og undertegnede — måske også andre.

A. K.

Til Lykke!

Søndag d. 24. september vies i Romlund kirke frk. Thea Jensen (46) og hr. gdr. Johannes Hedegård, Lånem, Stoholm. Adresse på bryllupsdagen: Romlund, pr. Raunstrup.

Lørdag d. 7. oktober vies frk. Anna Christensen (47) og hr. postbud Gudmund Bach-Petersen, Langå. Adresse på bryllupsdagen; Krogstrup, pr. Hornum.

Lørdag den 21. oktober vies i Skive kirke frk. Nora Bach (47) og hr. gdr. Niels Herman Thyregod. Adresse på bryllupsdagen: Nordgårdsvej 114, Skive.

Tak

Vi bringer herved alle de nissumelever, som viste os opmærksomhed ved vort bryllup, vor hjerteligste tak.

Mary og Jens Kr. Jensen, Hollingholtskole, Sunds.

Møde

En kreds af elever fra Indre Missions højskoler indbyder til møde for oprettelse en Indre Missions højskolekreds for Horsens og omegn. Mødet afholdes søndag den 24/9 kl. 14,30 på KFUM Søndergade 31, Horsens. Venlig hilsen

*p. u. v.
P. Thule Christensen*

Tilslutning anbefales.

A. K.

Vore møder

Lørdag d. 30/9 Sevel. A. K.
Mandag d. 9/10 Middelfart. A. K.
Tirsdag d. 10/10 Årup. A. K.
Onsdag d. 11/10 Maderup. A. K.
Lørdag d. 14/10 Nøvling. A. K.
Tirsdag d. 17/10 Lihme. A. K.
Torsdag d. 19/10 Holstebro. A. K.
Tirsdag d. 24/10 Oue. L. R.
Onsdag d. 25/10 Valsgård. L. R.

Efterlysning

Limfjordsminder I sommeren 1947 efterlyses. Den sidste, jeg hørte fra, er Olga Gregersen. Vedkommende, der har den, bedes skrive omgående til: Fru forstander Bodil Christensen, »Kirkens Korsværk«s herberge, Bellahøj, København N.V.

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1947 Frk. Gerda Jakobsen, c/o Peder Jensen, Resen pr. Skive — frk. G. J. Lihme pr. Lihme.
1947 Fru Bodil Christensen, søstrehuset, Christiansfeld — Fru forstander B. C., Kirkens Korshærs Herberge, Bellahøj, Kbh. N. V.
1946 Frk. Margrethe Mortenten, Finderup pr. Herborg — Fru Margrethe Olesen, Voldsgaard pr. Studsgaard.
1943 Husholdningslærerinde frk. Kathrine Jensen, Enghavevej 15¹ th., København V. — Frk. K. J., adr. hr. købmand Jensen, Funder kirkeby, Funder.
1942 Frk. Annalise Hansen, Kronprinsessegade 32 A⁴, København K. — sygeplejeelev frk. A. H., Centralsygehuset, Holbæk.
1937 Frk. Jenni Poulsen, Ballum, Bredebro. — Fru J. Hauge, Knorborg, Sdr. Hygum.
I øvrigt: Fru Elna Nielsen, »Meldgård«, Hvinningssdal, pr. Ø. Bording. — Fru E. N., »Meldgård«, Hvinningssdal, pr. Silkeborg.

Vinterskole

- 47/48 Menig 290/49 Langergaard, 18. batt. I. komp. Haderslev. — Hr. Niels Langergaard, »St. Hedegaard«, Resen, pr. Struer.
40/41 Hr. Valdemar Østerby, »Skærum«, Vemb. — Hr. V. Ø., Ladelund mejeriskole, pr. Brørup.
37/38 Hr. Ejner Jensen, Ulstrup, pr. Tureby. — Hr. paracellist E. J., »Kildeholm«, Drustrup pr. Tureby.
I øvrigt: Hr. Carl E. Larsen, Sølystvej 16, Silkeborg. — Hr. C. E. L., Kirkegade 1², Randers

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER